

Arrest

nr. 219 118 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Leestsesteenweg 79
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat A. FADILI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 februari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 11 maart 2019.

1.3. Op 14 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Imzouren, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en Berber te zijn. Uw vader die in Nederland heeft gewerkt en rond 2008 naar België is gekomen, is een aantal jaar geleden aan kanker overleden. Uw moeder, tien broers en zussen verblijven legaal in België, via oa. gezinshereniging en op basis van huwelijk.

U hebt uw lager onderwijs doorlopen en af en toe had u werk. U bent nooit lid geweest van een politieke beweging, doch naar aanleiding van de dood van Mohsen Fiqri op 28 oktober 2016 nam u met een aantal dorpelingen een taxi naar de plaats waar hij was overleden om daar met andere mensen samen te komen. Van einde oktober 2016 tot einde november 2016 nam u deel aan betogingen om te wijzen op de situatie van de Berbers. Hier zijn geen videobeelden van gemaakt, zo geeft u aan. Gezien de grimmige sfeer die er op dat moment heerste, de chaos en het gegeven dat iedereen op zoek was naar een betere toekomst, besloot u in november 2016, illegaal, overzee het land te verlaten. U verbleef een vijftiental dagen in Spanje bij familie, waar u wachtte op iemand die u naar België kon brengen. Een maand nadat u hier in 2016 was aangekomen startte u een procedure op om een verblijfsvergunning te verkrijgen. U deed drie keer een aanvraag, zo stelt u, en kreeg uiteindelijk een kaart met een geldigheid van zes maanden.

Sinds uw verblijf in België hebt u één keer deelgenomen aan een betoging in Antwerpen en één keer aan een betoging in Brussel, uw broer zou hier foto's van gemaakt hebben, doch deze zouden niet meer te vinden zijn. U weet niet meer in welke periode dat was. Naar aanleiding hiervan hebt u geen problemen ondervonden. Tevens zou u contact hebben gehad met een buurman in Marokko, A.(...) I.(...) A.(...), die de mensen ertoe aanzette onverbloemd hun mening te uiten en met een andere buur, B.(...) W.(...), die actief was met N.(...) a.(...) S.(...), een vooraanstaand persoon in de Berberbeweging. U zou zo ongeveer een jaar geleden vernomen hebben dat zij respectievelijk tot acht en tot twintig jaar zouden zijn veroordeeld.

Op 20 november 2018 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten, werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en werd u overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u te identificeren en te repatriëren. Op 15 februari 2019, meer dan twee maanden na uw aankomst in het centrum en drie dagen voor uw geplande repatriëring, dd. 18 februari 2019, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In uw administratief dossier bevindt zich onder andere een uittreksel uit uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 11 maart 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggrijping of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na het persoonlijk onderhoud afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt in uw land van herkomst een vrees te hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Zo stelt u in de periode oktober-november 2016 in uw regio gedurende een maand te hebben deelgenomen aan betogingen nav. het overlijden van Mohsen Fiqri en de situatie van de Berbers. U gevraagd of u in kader van deze betogingen een bepaalde functie had of dat u een 'gewone deelnemer' was, stelt u een gewone deelnemer te zijn geweest. U stelt ook nooit lid te zijn geweest van enige politieke partij, net zomin als iemand uit uw familie (CGVS p.3-4). U gevraagd of u problemen hebt ervaren in Marokko, geeft u expliciet aan dat dit niet het geval was (CGVS p.4). U hebt, zoals vele andere jongens en meisjes, toen beslist het land te verlaten omdat er chaos was, er een grimmige sfeer heerste, uw regio verwaarloosd werd door de overheid en u op zoek was naar een betere toekomst, niets meer en niets minder (CGVS p.3-4). Uit deze door u afgelegde verklaringen kan geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid, noch een reëel risico zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, dat hoeft geen verder betoog.

U gevraagd waarom u dan nu plots in 2019 een verzoek om bescherming indient, antwoordt u dat u contacten had met twee mensen die in uw buurt woonden, A.(...) I.(...) A.(...) en B.(...) W.(...), die respectievelijk tot acht en tot twintig jaar gevangenisstraf waren veroordeeld omdat ze opkwamen voor de rechten van de Berbers. Gevraagd naar deze beide personen blijkt dat ze een actieve rol in de 'zaak van de Berbers' hebben gespeeld en mensen vroegen onverbloemd hun mening te zeggen en B.(...) bovendien contact had met één van de frontmannen van de beweging (CGVS p.4-5). Dit in tegenstelling tot u, die duidelijk aangeeft slechts een gewoon deelnemer aan de betogingen te zijn geweest en nooit problemen te hebben gekend. Louter op basis van deze uitspraken kunt u niet aannemelijk maken omwille hiervan problemen met uw autoriteiten te zullen kennen.

Bovenstaande appreciatie wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Zo stelt u ongeveer een jaar geleden via contact met uw enige kameraad en buurman, D.(...) M.(...) die nog in de Rif verblijft, te hebben vernomen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn. U geeft spontaan aan de juiste reden hiervoor niet te kennen; 'ze gaan het niet zeggen want dan is de kans groot dat men niet gaat afkomen om zich over te geven'. U gevraagd of u zich hierover zelf een mening heeft gevormd, meent u dat de leider van de gemeente u misschien gezien heeft met iemand toen u nog daar was of dat iemand gezegd had dat u sympathisant was of had deelgenomen (CGVS p.5). Dit zijn echter blote beweringen, die u op geen enkele manier kunt staven. U dan gevraagd of u niet iets meer kunt vertellen over het waarom u wordt gezocht, komt u niet verder dan te stellen dat uw vriend daar zelf geen antwoord op had. U gevraagd of u hieromtrent geen nadere info hebt kunnen vergaren, ontwijkt u een antwoord 'wat algemeen bekend is, is dat de Marokkaanse overheid nooit gaan zeggen waarom ze naar u vragen, ze zijn discreet'. De vraag herhaald, ontwijkt u andermaal een concreet antwoord door aan te geven dat men heel moeilijk contact kan leggen met de Marokkaanse overheid en ze nooit inzage gaan geven in de reden waarom. Gepoogd om u toch een antwoord te ontlokken wordt u dan gevraagd of u via andere kanalen gepoogd hebt aan info te geraken, waarop u eerst weer naar uw vriend verwijst om uiteindelijk te stellen dat dit uw enige poging was (CGVS p.5-6). Moest u menen dat de autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek zijn, dan kan er toch vanuit worden gegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou verrichten om hieromtrent informatie te vergaren en de vaststelling dat u dit niet hebt gedaan ondermijnt op zijn minst de ernst, om niet te zeggen de geloofwaardigheid, van deze door u beweerde vrees.

Evenmin kan uw verklaring tweemaal in een betoging in België te hebben meegelopen hier een ander licht op werpen. Vooreerst weet u niet eens te situeren in welke periode u dit zou hebben gedaan. Zoals in kader van uw persoonlijk onderhoud duidelijk werd aangegeven, het CGVS verwacht geen exacte data, doch de vaststelling dat u niet eens kunt aangeven in welke periode u dit zou hebben gedaan, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, net zomin als uw verklaring dat uw broer tijdens deze evenementen foto's zou hebben genomen, doch toen u hem hiernaar vroeg, hij deze niet meer had (CGVS p.6).

Het gebrek aan geloofwaardigheid wordt eveneens onderstreept door het gegeven dat u pas een jaar na te hebben vernomen dat u gezocht werd, een verzoek om internationale bescherming indient. U hiernaar gepeild antwoordt u dat u op dat moment een verblijfskaart van zes maanden had en u geen concrete bewijzen had (CGVS p.6). Ook hier kan het CGVS slechts concluderen dat u niet overtuigt, moest u effectief menen een risico te lopen vanwege uw autoriteiten, dan kan er van u verwacht worden van zodra u een dergelijk nieuws hoort zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden, te meer u sprak over het gegeven dat u voor de derde keer een aanvraag (voor een verblijfsvergunning) had lopen, waarmee u duidelijk aangeeft dat totaal niet zeker was of u hier wel zou kunnen blijven. Ook de vaststelling dat u pas zo'n twee maanden na uw opsluiting in het gesloten centrum bescherming aanvraagt, en dit een aantal dagen voor uw geplande repatriëring, wijst erop dat u er

eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood heeft aan internationale bescherming (zie bijlage 39BIS).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u totaal niet weten te overtuigen in de door u beweerde vrees en dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier oa. een kopie bevindt van uw geboorteakte. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de kern van zijn asielrelaas in de bestreden beslissing niet wordt betwist zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem op grond van zijn verklaringen zonder twijfel het statuut van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming had moeten toekennen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende, gebrekkig en niet deugdelijk gemotiveerd is, dat de motivering van de bestreden beslissing noch juist, noch draagkrachtig is en op geen enkele manier aantoonst dat er in zijn hoofde geen actuele gegronde vrees zou bestaan, en dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat hij een vrees heeft voor vervolging in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat hij Marokko heeft verlaten gezien zijn vrees om vervolgd te worden. Hij nam verscheidene malen deel aan de betogingen nadat M. F., de vishandelaar, was omgekomen in Marokko. Hij was een lid van de 'Hirak'-beweging, waarbij de heer N. Z. leiding nam. Verzoeker betoogde naar eigen zeggen dagelijks voor meer rechten, strijd tegen armoede en tegen de economische verwaarlozing door de Marokkaanse autoriteiten. Deze betogingen gingen door in Imzouren en in El Hoceima. De Marokkaanse autoriteiten hebben naar aanleiding van deze betogingen verschillende activisten opgepakt en veroordeeld tot gevangenisstraffen. Verzoeker meent dat hij, zodra hij terugkeert naar Marokko, eveneens strafrechtelijk zal veroordeeld worden aangezien hij actief deelnam aan deze betogingen. Hij stelt dat hij op het gepaste moment is gevlucht aangezien de Marokkaanse overheid een grote hoeveelheid betogers heeft vervolgd. Diegene die strafrechtelijk zijn vervolgd, werden ook slecht behandeld door de Marokkaanse autoriteiten. Wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst staat het volgens verzoeker vast dat hij eveneens strafrechtelijk zal vervolgd worden en waarschijnlijk ook mishandeld zal worden. De omstandigheden in Marokko zijn immers nog steeds niet gewijzigd. Gelet op zijn politieke overtuiging is het ook duidelijk dat hij nooit terecht kan bij de Marokkaanse overheid en politie.

Verzoeker merkt voorts op dat hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd omdat hij reeds andere procedures had lopen (aanvraag tot gezinshereniging) waarbij hij telkens een verblijfskaart van zes maanden toegekend kreeg.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het staat volgens hem immers vast dat hij niet naar Marokko kan terugkeren, vermits hij een groot gevaar loopt strafrechtelijk vervolgd te worden en geenszins kan rekenen op de hulp van de Marokkaanse autoriteiten. Hij zal bij zijn terugkeer naar eigen zeggen meteen worden opgepakt door de Marokkaanse autoriteiten, met alle gevolgen van dien.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij stelt in de periode oktober-november 2016 in zijn regio gedurende een maand te hebben deelgenomen aan betogingen, hij stelt hierbij een gewone deelnemer te zijn geweest en nooit lid geweest te zijn geweest van enige politieke partij en hij expliciet aangeeft dat hij nooit problemen heeft ervaren in Marokko doch hij, net zoals vele andere jongens en meisjes, toen beslist heeft het land te verlaten omdat er chaos was, er een grimmige sfeer heerste, zijn regio verwaarloosd werd door de overheid en hij op zoek was naar een betere toekomst, en uit deze verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie van Genève kan worden afgeleid, noch een reëel risico zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) hij op basis van zijn uitspraken dat twee mensen die in zijn buurt woonden en die een actieve rol in de 'zaak van de Berbers' hebben gespeeld respectievelijk tot acht en tot twintig jaar gevangenisstraf waren veroordeeld omdat ze opkwamen voor de rechten van de Berbers niet aannemelijk kan maken dat hijzelf, die duidelijk aangeeft slechts een gewoon deelnemer aan de betogingen te zijn geweest en nooit problemen te hebben gekend, omwille hiervan problemen met zijn autoriteiten zal kennen, (iii) hij stelt ongeveer een jaar geleden via contact met zijn buurman te hebben vernomen dat de autoriteiten naar hem op zoek zijn doch hij aangeeft de juiste reden hiervoor niet te kennen, terwijl er toch vanuit kan worden gegaan dat hij alle mogelijke inspanningen zou verrichten om hieromtrent informatie te vergaren en de vaststelling dat hij dit niet heeft gedaan op zijn minst de ernst, om niet te zeggen de geloofwaardigheid van deze door hem beweerde vrees ondermijnt, (iv) hij verklaart tweemaal in een betoging in België te hebben meegelopen doch de vaststelling dat hij niet eens kan aangeven in welke periode hij dit zou hebben gedaan zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, net zomin als zijn verklaring dat zijn broer tijdens deze evenementen foto's zou hebben genomen doch hij deze niet meer had, (v) zijn gebrek aan geloofwaardigheid eveneens wordt onderstreept door het gegeven dat hij pas een jaar na te hebben vernomen dat hij gezocht werd een verzoek om internationale bescherming indient en ook de vaststelling dat hij pas zo'n twee maanden na zijn opsluiting in het gesloten centrum bescherming aanvraagt, en dit een aantal dagen voor zijn geplande repatriëring erop wijst dat hij er eerder op uit is zijn verblijf in België te verlengen eerder dan dat hij nood heeft aan internationale bescherming en (vi) de kopie van zijn geboorteakte slechts betrekking heeft op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens die niet ter discussie staan.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 maart 2019 (CG nr. 1912132), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees in geval van terugkeer naar Marokko te worden vervolgd omwille van zijn deelname aan betogingen.

Zo wijst de commissaris-generaal terecht op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna

wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De stelling in het verzoekschrift dat hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd omdat hij reeds andere procedures (gezinshereniging) had lopen waarbij hij telkens een verblijfskaart van zes maanden kreeg, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar verzoeker blijkens zijn verklaringen telkenmale slechts een tijdelijk verblijfsrecht bekwam en hij dus helemaal niet zeker was of hij in België zou kunnen blijven. Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen sinds 2016 in België verblijft, eerst andere procedures heeft benut om een verblijfsvergunning te verkrijgen en zich pas vluchteling heeft verklaard nadat hij zo'n twee maanden was opgesloten in een gesloten centrum en dit een aantal dagen voor zijn geplande repatriëring, toont duidelijk aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat hij met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder zijn verblijf in België poogde te verlengen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van door hem geschetste vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekers geboorteakte bevestigt slechts zijn identiteit en nationaliteit, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en is verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielerlaas.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom hij niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko, wijst de Raad erop dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Berbers machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS